
«Η γενιά μου πίσω απ' το συρματοπλεγμα»

Από μικρό παιδί θαύμαζα τον Δον Κιχώτη· τούτος ο ιδαλγός ονειροπόλος μου προξενούσε μυστήριο και γοητεία. Έτσι, σήκωνα το βλέμμα μου στον ουρανό και έλεγα πως η γενιά μου, εγώ κι' οι συνομήλικοι μου, -οι γεννηθέντες του '06-, θα «κατακτήσουμε» ή θα αλλάξουμε τον κόσμο... Γενιές και γενιές τώρα χτυπούν τα κεφάλια τους στα σίδερα κι' εκείνα ούτε που λυγίζουν, καιρός να μπούμε εμείς μπροστά, να σπάσουν και τα σίδερα, ν' ανοίξουν νέοι δρόμοι.

Κι' έτσι από αναβάτης ονείρου βρέθηκα πίσω απ' το συρματοπλεγμα κι' αισθάνομαι τον διαπεραστικό ήλιο να διαπερνά τα αγκάθινα τέλια και να μου γλείφει απαλά το πρόσωπο, κι' ούτε που μου περνά απ' το μυαλό να σηκώσω το κεφάλι και να πω εκείνα που έλεγα. Κι' όχι γιατί δεν μπορώ να κοιτάξω κατάματα τον ήλιο, αυτό τό' κανα και πριν, αλλά γιατί τώρα κατάλαβα πως πήγε στράφι το όνειρο, πως καταπατήθηκε ο όρκος, κοντολογίς πως η γενιά μου δεν θα τον αλλάξει τον κόσμο. Θα τον αφήσει στη μοίρα του, δε θα σηκώσει στις πλάτες της τα βάρη και την ασχήμια του και αντιθέτως θα προσθέσει το δικό της λιθαράκι για να τον χειροτερέψει λιγάκι ακόμη.

Πολλές φορές συμβαίνει να κοιτώ τους συμμαθητές μου και γενικότερα τα παιδιά της γενιάς μου. Δίχως όνειρα, στόχους, επιθυμία για κάτι μεγάλο, πάθος για αγώνα, που να βασίζεται σε ιδανικά. Σχεδόν κανένα δεν νοιάζει πού πάμε, τί θα γίνει, τί θα κάνουμε...

Σκέφτομαι πως αν τους έβαζα τώρα εδώ δίπλα μου, πίσω απ' το συρματοπλεγμα, που μας χωρίζει από το διπλανό χωράφι, τι θα' καναν. Λοιπόν, πιθανότατα θα γυρνούσαν την πλάτη, ώστε να μην τους τυφλώνει ο ήλιος και θα έβγαζαν από τις τσέπες το κινητό. Γιατί; Είναι κακό; Όταν είσαι ονειροπόλος και ζητάς τις μικρές δονκιχωτικές απολαύσεις είναι τουλάχιστον οδυνηρό. Περίμενες ότι τα θεριά στα νεανικά τους σπλάχνα θα ξυπνούσαν, δεν θα καταδέχονταν να κλείσουν τα βλέφαρα μπροστά στον εκτυφλωτικό αστέρα και με τη αλκή και το σφρίγγος που τους διακατέχει θα έσκιζαν τούτο το αισχρό συρματοπλεγμα, θα ηηδούσαν πάνω απ' το χαμηλό τσιμεντένιο στερέωμα και θα σκόρπιζαν στο χωράφι να του δώσουν ζωή. Δε θ' άντεχαν να αφήσουν να χαθεί τούτο το ζεστό λιόγερμα στο μέσα Φλεβάρη, πρωτού ξυπνήσουν για μια στιγμούλα τη νεκρή σάρκα του αγρού. Μπερδεμένες οι φωνές και τα γέλια, τα ξαναμμένα στήθη, τα ζωηρά μάτια, τα ποδοβολητά θα παρακινούσαν την μάνα γη να ξυπνήσει στα μέσα του χειμώνα, ν' αφήσει το χειμερινό της λήθαργο για μια στιγμή να δει τούτη τη γενιά πως λούζεται κάτω απ' τις χρυσές αχτίδες, ποσό διαφέρει από όλες τις άλλες γενιές, με τι πάθος ρίχνεται για παιχνίδι στο κατάφωτο τούτο αλώνι του ήλιου για ν' αλαφρώσει μια στιγμή...

Αλλά γιατί δεν το έκανα μόνη μου; Αφού δεν θα είχα κινητό για να το ανοίξω. Ας έσκιζα το λεπτό πλέγμα και ας ξεχυνόμουν στο χρυσαφί χωράφι. Δυστυχώς δεν μπορούσα. Τα χέρια μου θα σκίζονταν αν επιχειρούσα κάτι τέτοιο μόνη μου και τ' όνειρο θα σκόρπιζε στο αιθέρα. Αλλά δεν είναι μόνο αυτό· όταν είσαι ρομαντικός κι' αιθεροβάμων θέλεις να μοιραστείς τα πάντα με τους συντρόφους σου, στιγμή να μη στερηθείς μαζί τους· να νιώσεις την αμοιβαία ανθρώπινη επαφή, την ανώτερη επικοινωνία.

Η απαράδεκτη, όμως, γενιά γύρισε την πλάτη. Δεν ξεχύθηκε να ακτινοβολήσει κι' άφησε το λυκόφως να χαθεί, έτσι απλά εξακολουθητικά να' ρθει το λυκαυγές, βαριεστημένη ύστερα να απομακρυνθεί από το συρματοπλεγμα αθόρυβη· μη τυχόν ξυπνήσει τη γης.

Νάσια Τσιτσιγάνη, τμήμα Β1